

2016/1
leden – únor

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Obsah

<u>Pro lepší azurový svět (Mgr. Rev. Jarmila Plotěná)</u>	1
<u>Blahopřání</u>	3
<u>Eva (Prof. RNDr. Jan Novotný, CSc.)</u>	4
<u>Sen malého děvčátka (Ing. Eva Dobšíková)</u>	5
<u>Láska (Ing. Julius Kodrik)</u>	8
<u>Slepé uličky (Daniel Drápal)</u>	13
<u>Kterak nenapsat recenzi (Mgr. Rev. Jarmila Plotěná)</u>	16
<u>Azurový svět (Mgr. Daniel Novotný)</u>	16
<u>...domů (Mgr. Daniel Novotný)</u>	18
<u>Impérium (Mgr. Daniel Novotný)</u>	20
<u>Včera, dnes, zítra – žijme! I. (RNDr. Milan Lustig)</u>	21

Foto na titulní straně obálky **“První květina vypěstovaná v kosmu“** – (výřez)
https://www.nasa.gov/mission_pages/station/images/index.html?id=377730

Foto u článku Pro lepší azurový svět **“Slavnost světla na Hvězdárně a planetáriu Brno“** Mgr. Rev. Jarmila Plotěná

Foto u Blahopřání **“Růže“** – Zdena Červená

Foto u článku Azurový svět **“Earth Day Flag“** - John Mc.Connell – staženo z wikimedia commons

Foto u článku Láska – **“ Flower _heart - (Srdce z květů)“** - Bartosz Szamborski

Pro lepší azurový svět

Vítejme všichni v novém roce 2016, vítejte na setkání s námi na stránkách unitářského Poutníka. Ten ledново-únorový je poněkud jiný než ty mnohé předešlé:

Po formální stránce je ze šetřivých důvodů dvouměsíčníkem a takovým, pokud se osvědčí, hodlá býti i nadále. Bude obsahovat také plán programů všech našich setkání rovněž na dva měsíce, přičemž uspořádání jeho textů bude podobné jako v předchozích letech.

Po obsahové stránce přináší významné poselství a hned na začátku nového roku také naléhavé a stále aktuální přání. Ale jak toto přání vyjádřit? Jak naznačit, že platí pro všechny obyvatele naší planety, lidi i zvířata a také rostliny a vůbec celý náš svět? Jasně si vzpomínám, že takové přání se docela dobře vyjadřuje malému děvčátku, třeba ještě v předškolním věku, tedy nezatíženému nějakými naučenými definicemi o tom co je dobro, co je zlo a co je svět a kde má hranice. Malé dítě většinou ví co si má přát a dovede to také tak říct: „No přece, aby bylo na světě dobře a aby se všichni měli rádi.“ Že je to fantazie? Utopie, která nikdy nemůže být uskutečněná? Že v dospělosti je „všechno jinak“ a „člověk nesmí být snílkem“, ale má počítat s tvrdou „realitou“ a podle ní se chovat? Že takto „mohou snít jen děti“? Ale kdepak, stále jsou lidé, kterým tento jasný pohled vydržel do dospělosti a třeba i do vysokého věku a pokud už nejsou mezi námi, tak toto jejich poselství je stále platné. Tedy, stále platnější.

Toto číslo Poutníka přináší setkání s několika z nich. Jsou různého věku, mají nebo měli různé osudy. Jedno mají společné, mají vysoký ideál a v zásadních věcech mají jasno.

První z nich, paní Ing. Eva Dobšíková zemřela nedávno, 8. prosince loňského roku ve věku nedožitých 84 let. V knize vzpomínek ukazuje proměnu doby svým pohledem, ale i na příbězích jiných lidí, kteří ve své době prožívali radosti i tragédie, avšak, jak říká autorka: „Žádná doba není pro všechny úplně dobrá nebo úplně špatná, ale lidé mohou být v každé době dobří...“ (Naše doba a my v ní, s. 253).

Také článek, nazvaný příznačně Lásky, který nám poslal Ing. Julius Kodrik, obsahuje onen nadějný pohled na člověka, kterýžto má možnost a měl by ze svého života vytvořit něco krásného a dobrého.

To, že vysoké ideály a ono „jasno v hodnotách“ nejsou doménou jen generace dříve narozených absolventů tzv. „staré školy“, radostně dokazuje mladý příznivec azurového světa Daniel Novotný a další v tomto čís-

le publikující autoři. Velký dík za jejich příspěvky a našim čtenářům
všechno dobré v novém roce přeje

Jarmila Plotěná

Slavnost světla na Hvězdárně a planetáriu Brno

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v lednu a únoru

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 4.1. Prof. Ing. Miluše Šubartová
Doc. MgA Jan Grossmann
Ing. Karel Zůda
- 5.1. Vlasta Ratislavová
- 9.1. Otmar Habrle
- 6.1. PhDr. Boris Merhaut
- 21.1. Věra Nebesáčková
Karel Schweng
- 23.1. Anna Drlíková
- 26.1. Květa Košutová
-
- 19.1. paní učitelka Sylvie Kozumplíková
*Naše příznivkyně oslavila
91.narozeniny. Gratulujeme
a přejeme hodně zdraví a spokojenosti*
-
- 1.2. Anna Janková
- 2.2. Jarmila Ohlídalová
- 7.2. Jelena Horníčková
Ing. Julius Kodrik
- 12.2. Bohuslav Páral
- 21.2. Dagmar Juchelková
- 22.2. Heda Kunclová
- 23.2. Rostislav Imrýšek
-

Eva

Myslím, že trojice mytologických sudiček má svůj reálný podklad: osud člověka se odvíjí v závislosti na prostředí, do kterého se zrodil, na době, která nastupuje, a na ještě na něčem pro danou bytost specifickém, co bych nazval srdcem.

Evě Zweigenthalové, narozené 11. února 1932, byla první sudička příznivá. Byla jediným, vytouženým a milovaným, dítětem učitelky a lékaře. Strávila dětství ve Vranovicích pod Pavlovskými kopci, v domě s krásnou zahradou, do kterého se po celý život vracela. Rodiče jí vštípili lásku ke knihám a k přírodě, která ji nikdy neopustila. Dar první sudičky měl jen jedno úskalí: tatínek byl Žid a neprozíravě nechal zapsat jako izraelitku i dceru do matriky.

A tak se ujala řízení dívčina osudu druhá sudička. Neuchránilo ji ani to, že se tatínek 15. března 1939 zastřelil. Jedinou nadějí byla údajná ztráta rodného listu a naděje, že maminka využitím známostí a úplat získá list nový, přerazující dceru do kategorie, na niž má dojít o něco později. Do jeho vystavení se dcera po léta skrývá v chatrném domku a má u sebe rychle působící jed pro případ, že by si pro ni přišli.

Dar třetí sudičky bývá, jak víme z pohádek, nejméně jednoznačný. Šlechtné a statečné srdce předurčuje svého nositele k životu vnitřně bohatému, ale i těžkému. Už v dětství vnímá Eva drsnost světa, jak se projevuje ve vztazích lidí k lidem, ale i ke zvířatům. Za humny Vranek, jak svému rodišti říká, má místo, na něž se uchyluje se svými hračkami ke snění o lepším světě. Tohoto snu se nikdy nevzdá. Ani v izolaci od školního vzdělávání a svých vrstevníků nepropadá apatii, čte, píše si deník a básně. Po válce, někdy navzdory nepochopení učitelů a spolužáků, usiluje o dohnání zpoždění a překonání následků vyřazení z normálního života. Jak sama říká, podaří se jí to až po desetiletích.

Maturuje, studuje, je promována. Během studia uzavírá manželství se svým učitelem, stává se matkou, babičkou i prababičkou. Ani tato složka života nepřináší jen radost. Provází matku i manžela ve smrtelné nemoci až do jejich posledního dechu. Svádí dlouhý boj o záchranu života syna, s jehož potížemi si tehdy většina lékařů neví rady.

Už z výčtu jejich zaměstnání by bylo vidět, že dar třetí sudičky nebyl v její době klíčem k úspěchu. Bylo to i k něčemu dobré – v různých zaměstnáních se mohly vyjevit různé její talenty. Začala jako výkupčí koní a trpěla tím, že je vlastně pomáhá likvidovat. Byla osvětovou pracovnící, novinářkou, v období kolem roku 1968 se věnovala studiu sociolo-

gie, které už nemohla zužitkovat. Plné tvůrčí uspokojení jí nakonec poskytla práce učitelky, třebaže ztížená nemilostí, do níž za normalizace upadla. Svou trnitou cestu různými štacemi (a mnoho dalšího) vylíčila v knize *Naše doba a my v ní*, o níž se psalo na stránkách Listů (5/2009). O té doby přispěla Listům asi dvaceti články, dopisy a rozhovory. Staly se základem pro další knihu *My a oni* o vztahu lidí ke zvířatům, jejíž vydání a uvedení v rodných Vranovicích (dokumentované na internetových stránkách obce) jí poskytlo jednu z posledních radostí. Další kniha měla být o lidech na okraji společnosti.

Nespokojila se však s psaním. Ráda říkala, že člověk stvořil boha a nikoliv bůh člověka, ale i pro své věřící přátele byla ztělesněním křesťanských ctností. Když viděla na ulici upadnout vysíleného bezdomovce, přivolala mu pomoc, a protože ho nevzali do nemocnice, ubytovala ho u sebe do doby, než se zotavil.

Poslední prázdniny prožila naplno. Putovala po Vysočině a po Domažlicku, vystoupila z Pusteven na Radhošť, ještě počátkem listopadu se radovala z vynalézavé expozice olomouckého muzea. Snad tušila, že nad ní visí Damoklův meč v podobě astmatem oslabených plic. S jeho úderem bojovala ještě dva měsíce, do 8. prosince 2015.

Inženýrka Eva Dobšíková patří k lidem, o nichž bylo řečeno: „Vy jste solí země.“

Ing. Eva Dobšíková

Sen malého děvčátka

Bylo, žilo jednou v jednom domě obklopeném velikou zahradou jedno malé děvčátko. Mělo kolem sebe samé hodné lidi, kteří je měli rádi: Milujícího tatínka, který léčil jiné děti, ženy, muže i staré shrbené vesnické babičky a drobné udřené dědečky. Dopoledne nemocní za ním chodili do ordinace, odpoledne přicházel kočí s klisnou Mickou, zapráhl ji do starobylého kočáru s boudou a laternami, v nichž hořely v noci svíčky a svítily na úzkou silničku, když se v některé vesnici tatínek zdržel nebo musel k náhlému naléhavému případu. Kočí totiž vozil tatínka k pacientům do okolních dědin. Někdy, když předpokládal, že se brzy, tedy ještě za dne, vrátí, brával s sebou i svou milovanou dcerku. Ta holčička vídala, jak chudě žijí jiné rodiny, jak mnoho dětí si hraje na dvorcích a před domy, že někde spávají lidé i ve chlévech s dobyt看, vlašťovičky že nestačí pochyťat nekonečné spousty much nad hnojištěm s močůvkou, jež bývá u zemědělských stavení na dvoře před chlévy, jen pár metrů od kuchyně, blízko studny, která dává pitnou vodu lidem i dobytku. Děti

bývaly často nemocné a hodně jich nestačil tatínek zachránit, aby neumřely. Zejména, když je rodiče nedali očkovat proti nakažlivým nemocem nebo nepřivedli k lékaři včas. Nejvíce by rádil záškrť, kdyby si s ním táta nevěděl rady, i když to rodiče zanedbali. Své pacienty znal a obvykle jim přišel v pravý čas na pomoc sám, takže v jeho obvodu byla na tu dobu nízká dětská úmrtnost. Tyfus kosil děti i dospělé v povodí Svratky – pili z ní nepřevařenou vodu a mnozí si nedali říci. A což teprve tuberkulóza ve stísněných, nehygienických podmínkách rodin! Kašlající babičky a dědečkové opatrovali kojence, chovali a líbali je, maminky jim předávaly nemoc svým dechem i mlékem. Vymíraly tak postupně celé rodiny. Dokonce i postižení učitelé učili ve školách. Maminka našeho děvčátka byla učitelkou na obecné škole. Její první manžel působil jako odborný učitel na měšťance a dlouho s tuberkulózou zápasil, než jí podlehl. Jeho žena se od něho nakazila a když se podruhé vdala, trvalo ještě šest let, než se vyléčila a bez rizika nákazy mohla mít dítě. Narodila se naše holčička – pozdní, vytoužené děťátko, které už zůstalo jedináčkem. Oba rodiče viděli ve vzdělávání dítěte smysl výchovy, a tak v pěti letech umělo číst docela plynule a znalo mnoho ze Starého zákona, milovalo knihy o přírodě a zvířatech, zejména Knihu džunglí od Rudyarda Kiplinga, kde mezi zvířaty vyrůstá chlapeček a zvířata jednají jako lidé. Mělo rádo pohádky – tam vždycky po napínavém ději plném fantastických představ zvítězilo to dobré. Pravda, ty ukrutnosti, zejména v německých pohádkách, by tam být nemusely. Děvčátko se hodně učilo a hodně vidělo i na vlastní oči. Kolik jen bylo bídy a trápení i krutosti v rodinách, které rodiče navštěvovali! Kolik krutosti bez příčiny páchaly děti vůči zvířatům! Trebas se bavily týráním psů a koček, pomalým topením jejich mlád'at, a jejich rodiče proti těm zábavám nic nenamítali. Bez soucítění uvazovali ve dne v noci ve stáji i u boudy zvířata na řetězy, bili a kopali je.

Děvčátko nesmělo do ordinace, ani mezi děti, čekající na ošetření. Přes to se tam občas připletlo a vidělo veliké utrpení. Nikdy mu nevymizel ze vzpomínek malý chlapec se skalpovanou kůží z hlavy, přetaženou přes obličej až k ústům. Spadl pod kolo vozu. Ani vzlykat už skoro nemohl. Maminka dala dívence peníze, aby mu utíkala koupit tu nejlepší čokoládu. Tatínek chlapci vrátil kůži na místo, kam patřila, a sešíval ji. Hoch i v té strašné bolesti čokoládu jedl – tak mu byla vzácná. Chlapcovi rodiče pak s dítětem v náručí jeli do nemocnice. Když odešli, tatínek řekl, že asi umře.

Holčička kamarádila se selským chlapcem, snad o 7 let starším, který ji naučil starat se o hospodářská zvířata. Děvče je chodilo denně navštěvovat a pozorovalo je. Zejména dojení a zacházení s mlékem byla za-

jímavá věc. Holčička vyměnila svůj kočárek s panenkou za husičku Štefku, která si s ní hrála a chodívala za ní po ulici jako pejsek. Donesla si od jiné rodiny štěňátko, malého křížence jezevčíka Rakšu, jež se v zahradě spřátelilo s vlčákem Luxem, kocoury Mourkem a Mackem a s husičkou a slepičkami. To bylo nádherné dětství! Nade všemi zvířátky vévodil dřevěný kůň Miroň. Děvče na něm jezdilo, čistilo ho, krmilo na trhanou travou, vyprávěli si pohádky, které spolu vymýšleli. Nic nevadilo, že byl dřevěný. Když na chvíli zůstal na zahradě sám, vždycky snědl předloženou travu a často odklusal někam o kus dál napít se. Koně daroval dítěti moudrý dědeček, tatínkův tatínek, pod stromeček, když mu nebyly ještě ani dva roky. Poznal, že bude mít blízko ke zvířatům, a asi tušil, že bude zvlášť milovat koně, jako za mládí on sám. A tak na jedné straně kolem sebe vidělo děvče utrpení z nemocí, z krutosti lidí, z nepochopení a nedostatku soucítění, na druhé straně bylo samo zahrnováno pravým opakem: láskou, dostatkem všeho, co si přálo, po čem toužilo, porozuměním, vzděláváním, které na dětské úrovni povzbuzovalo fantazii. Z celého srdce si přálo, aby utrpení zmizelo z lidských i ze zvířecích životů. Večer se s tatínkem modlívalo, aby Bůh všechny dobré lidi ochraňoval, ale brzo jej začalo prosit také za všechny tvory, kteří se nenarodili lidmi. Za všechny! Cítilo a později s jistotou vědělo, že není možné, aby svět byl zařízen bez krutého potravního řetězce – přinejmenším! Vedle té nutnosti tu však byl i sadismus, lhostejnost a nekonečné sobectví. Ale přání, abychom všichni šťastně žili pospolu, bylo nade vše. Všechnu realitu přehlušovalo. Bylo spojeno s něčím krásným a tajemným, se sídlem Pánaboha samého. Vždyť je všemohoucí a nějak by to přeci mohl zařídit!

Za posledním domem vesnice byla kaplička s krásným oltáříčkem pokrytým bělostnými krajkami, vázami s květinami, svatými soškami a obrázky a hlavně na něm stále hořelo červené světýlko. V té kapličce sídlil Pánbůh. To světýlko bylo Věčné a bylo jeho. Nikdy nesmělo zhasnout. V horní třetině dveří byly ozdobné mříže, na které se malé dítě dovedlo vytáhnout a dlouho se na ten oltářík dívat. Pak se odebralo za kapličku, kde byla louka a pole. Tam si sedlo a představovalo si, že je tam velký selský dvůr, se všemi zvířaty, které znalo. Hned vedle něho se popásal kůň Miroň, na klíně dítěti ležela malá Rakša a vedle seděl ostražitě pes Lux, který od skupinky odháněl mouchy. Všude se popásaly kravičky se svými telátky a lidskými hlasy se svou královničkou hovořily. Také Micka, husy, slepice, ovečky, kozičky i kačenky, které si ovšem nezbytný rybníček musely jen představit, tam s dívenkou rozmlouvaly. Ach to bylo blaho! Prasečí maminka se svými selátky spokojeně ležela na louce, občas je nakojila a nikoho ani nenapadlo, že by jim člověk ublížil, že smys-

lem lidského ochočení zvířat je jejich naprosté vykořistění a vždy mučivé zabití. Týká se to i psů a koček, které člověk používá jako “přátel“ tak dlouho, dokud mu slouží, ale nemocných a starých se ke svému pohodlí zbavuje. Tady všichni rozuměli jeden druhému a vyprávěli si krásné věci ze společného života v přírodě. Holčička tomuto místu za kapličkou říkala Můj dvůr. Později si doma balívala do uzlíčku jídlo, vodičku a nějaké další věci a když se po několika hodinách se zvířátky loučila, nechávala jim na tom svém dvoře večeři a slibovala, že brzy přijde zas. Ještě se na rozloučenou podívala, hoří-li v kapličce stále Věčné světýlko.

Čas nečeká. Běžel tenkrát jaksi hodně rychle. Dívenka musela do první třídy obecné, proběhla zpackaná mobilizace, odvolali ji, nebránili jsme se, zanedlouho, jednoho březnového zlého rána přijeli i do její vesnice hitlerovské tanky a vojáci na motorkách je doprovázeli. Byl to poslední den života jejího tatínka. Viděla poprvé maminku plakat, poprvé si jí maminka nevšímala a plakala a plakala. Pak skončilo dětství, začala úzkost a strach... Život už nikdy nebyl krásný a nikdy neuskutečnil ani zčásti sen o Dobru pro všechny.

O tři generace později šla se svým dobrým kamarádem kolem kapličky stará drobná paní. Dost v životě přemýšlela a pozorovala, dokud mohla, také hodně četla, ale nikdy nepřišla na to, jak to udělat, aby se ze života odstranilo zlo. Čím víc o světě věděla, tím se jí zdál nesmyslnější a krutější. Nikdy nepomohlo odstranit jedno zlo, hned tu bylo mnoho dalších... Zastavila se u kapličky a pak ji obešla, aby se podívala, co je za ní – byla tam zanedbaná louka a pole. „Víš, když jsem byla docela malá, představovala jsem si, že tady, za tou kapličkou je Můj dvůr – taková oáza, pozemský ráj, kde nikdo nikomu neubližuje.“ Je to už strašně dlouho. Už by se na tu mříž na dveřích kapličky nedokázala vytáhnout. Žádá muže: „Prosím tě, podívej se tou mříží, jestli tam ještě hoří na oltáři červené světýlko!“. Muž se podívá a světýlko už tam není. Říká to ženě. Neví, od nikoho neslyšel, k čemu vlastně Věčné světýlko lidem slouží.

Julius Kodrík

Láska

Láska je dar Boží – radujme se z toho, že můžeme a máme co milovat. Je silným zdrojem harmonického života, který se projevuje jako štěstí, radost, dobrota, soucit, milosrdenství a pod.. Má původ v lásce Stvořitelské a je tím nejušlechtlejším a nejkrásnějším projevem lidské duše, která bez lásky je jako prázdná studánka, jako lampa bez oleje, která již nemůže do svého okolí vysílati jasné světlo. Je jako vzácná růže mezi

kvítím a diamant mezi drahokamy. Zákon lásky je zákonem kosmického řádu, který byl kromě jiného lidem sdělen Mojžíšem v “Desateru Božích přikázání” a byl kodifikován Ježíšem a převzat křesťanstvím. Ale jeho realizace se musí uskutečňovat každým jednotlivcem, resp. členem nebo příznivcem příslušného náboženského nebo filozofického systému. Tento zákon není jen záležitostí judaismu a křesťanství, ale v různých obměnách též obsahem jiných náboženství nebo filosofických soustav (např. buddhismu, hinduismu, islámu atd.). Čím více bude lásky na světě, tím více bude míru, radosti a spokojenosti a naplnění všech pozitivních tužeb člověka Ale!!!! Musí být udržována a pěstována jako vzácný květ, chráněna a “zalévána živou vodou” pozitivní lidské aktivity, tj. neustálým uvědomováním si její “síly” v nitru člověka.

Na pohled jednoduchá věc, avšak ve skutečnosti nepředstavitelně těžká, což se dá vypožorovat v našem každodenním životě, kdy se do cesty uskutečňování lásky staví mnohokrát nepřekonatelné překážky, vyplývající z lability a negativních projevů lidské povahy, jako jsou samolibost, zloba, egoismus, chamtivost a uplatňování všech neřestí, kterými člověk oplývá a které uplatňuje ve svém okolí a to mnohdy záměrně a zlomyslně. Např. křesťanství, jak víme z každodenní zkušenosti, existuje již 2 000 let a hlásí se k němu více jak miliarda lidí, není schopno poselství, zejména zákona lásky Ježíše Krista, naplnit. Samozřejmě je pro člověka pohodlnější uskutečňovat vnější projevy náboženství, jako je účast na obřadech, předepsané množství modliteb v určený den v týdnu a přinášet různé jiné „oběti“, než přinášet oběti realizací lásky.

Láska k Bohu a všemu živému by měla být tím nejvyšším příkazem každého člověka, který respektuje Stvořitele. Každý člověk má však právo z titulu svobodné vůle se rozhodnout, zda bude ve svém životě ctít a respektovat tento nejvyšší Boží zákon a nebo vůbec uznat, že je to alespoň jeho občanská povinnost (kterou získal výchovou) s možným postižením pomocí zákonů společnosti, ve které žijeme. Prikázání „Miluj bližního jako sebe sama“ není příkaz náboženský, ale lidský. V něm se zrcadlí nejušlechtilejší “síla bytí” na naší zemi a je zkušebním kamenem mravní a duchovní vyspělosti lidstva na naší planetě bez ohledu na to, k jaké “soustavě” se hlásí nebo patří.

Také slova sv. Pavla ke Korintským /NZ Kap. 13.1/ potvrzují, že láska je nejvyšším projevem mravní a duchovní vyspělosti a též intelektu člověka („Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom ...“). Mnoha lidem se tento výrok “snadno” čte, je jasný a srozumitelný, ale těžko se realizuje a to nejen v myšlenkovém projevu, ale také v konkrétní náplni ve styku s okolím, ve kterém žijí.

Ovšem se musí, a to zásadně, rozlišovat mezi láskou pravou a láskou pudovou nebo “zálibovou“. Ta první vyplývající víceméně z povinnosti a ta druhá ze zálib a “koníčků“ všeho druhu (sporty, sběratelství , ale též vášně těla a duše). Láska pudová pramení z lidských biologických vztahů, především láska rodičovská, manželská, sourozenecká a pod. Do této kategorie však částečně patří láska milenecká a sexualita, ačkoliv jsou to “mechanismy“ související se zachováním lidského rodu. Nic není lásce vzdálenějšího, než dávat vznešené jméno “láska“ tělesným vášním, které navíc otupují smysly. Všechny tyto projevy tzv. “lásky“ znehodnocují lásku pravou, která je výronem čistého srdce a nezištného vztahu ke všemu stvoření, zejména k lidem. Do této kategorie se dá zařadit i láska k přátelům a výtvarným lidem lidského intelektu jako je umění a výsledky vědeckého bádání a touha po duchovním pokroku.

Žel, lásce k tělesným vášním jako je sex, drogy, opilství a další neodolají ani lidé s vyšším intelektem a i ti, kteří by měli být nositeli ctnosti a být příkladem pro ostatní – dělají to mnohokrát s rizikem, že budou kritizováni a že jejich mravní “pád“ bude zveřejněn. A nejsmutnější je to, že se těchto mravních přestupků dopouštějí vychovatelé jak v náboženské, tak společenské sféře.

Láska mezi mužem a ženou je motivována zákonem o zachování lidského rodu, který je zakotven v genofondu. Je většinou realizován společným životem v manželství, ve kterém jsou s láskou vychovávány děti do jejich dospělosti. Žel manželství, ve kterém se vytrácí vzájemné pouto lásky a jediným pojátkem je sexualita se často rozpadá. Vzájemná zamilovanost mezi mužem a ženou je prvním stupněm tohoto “zákona“, který předurčuje jejich spolužití. Působí jako “droga“, protože utlumuje logiku výběru a hodnocení vzájemných pozitivních partnerských vlastností pro uskutečnění vzájemné osudové vazby. Jestliže negativní vlastnosti jednoho z nich se předtím neprojevily a jsou nesnesitelné, pak se manželství rozpadá. Tam pravá láska vyprchala, nebo vůbec nenastala a sexualita též nepomáhá. Na to pak nejvíce doplácejí děti, které ztratí jednoho z rodičů.

Všeobecně se mezi věřícími přijímá názor, že v důsledku nejvyšší lásky Boží byl stvořen celý vesmír a tedy i naše sluneční soustava s ní i naše Země a na ní vlivem příznivých okolností (voda v kapalném stavu) i biologický život jak ho známe. Tedy, že celý vesmír má inteligentní princip pro úžasnou souhru a projevy přírodních zákonů, které sledujeme a poznáváme, chápeme a hlavně využíváme. Stvořitelský princip vesmíru uznávají často i nejvyšší vědecké kapacity ve všech oborech vědeckého bádání. Realizace tohoto zákona se projevuje na naší Zemi, ale má ho ve svém genu zakódovaný i člověk ve své každodenní aktivitě. V této čin-

nosti ho podporuje dar abstraktního myšlení, jehož vrcholem je intuice a inspirace. Těmito „mechanismy“ se Stvořitel projevuje na Zemi, aniž si této fantastické aktivity uvědomujeme. Lidstvo si však nevází tohoto božího daru, který se mu nabízí. Mnohokrát ho zneužívá pro aktivity, které jsou v příkrém rozporu se zákonem lásky (např. výroba zbraní a její zruďná aplikace proti lidem) – porušováním tohoto „posvátného“ zákona jsou následné sankce, což vidíme v každodenním životě – tj. v lidském utrpení, pro všechno záměrné narušování zákona lásky lidským egoismem a nezřízeným chováním. Bez ohledu na náboženskou příslušnost, je skutečná láska zdrojem harmonického života, který se projevuje jako spokojenost, radost, soucit a další ctnosti – prostě vše dobré a krásné a povznášející nemůže existovat bez lásky.

Všechny produkty přírody z hlediska biologického a aktivity lidského intelektu, které člověk ve svém životě využívá, bez projevu vděčnosti a myslí si, že to je jeho zásluha. Materialistická věda popírá božský původ a vysvětluje to jako produkt mozku – ale kdo dal ty vlastnosti mozku? Člověk to považuje za své vlastnictví a neuvědomuje si, že tyto tvůrčí vlastnosti a dovednosti, tj. uplatnění lidského intelektu, jsou božské podstaty, které si každý jedinec přináší na svět jako dar, aby ho mohl uplatnit ve svém životě ve prospěch sebe a lidstva.

A přesto všechno, že člověk ke svému životu tyto fantastické a tedy i „zázračné“ dary od přírody dostává, nevází si jich, zneužívá je pro svůj egoismus, rozšiřování svých neřestí, porušuje zákon lásky nejenom ke svému spolubližnímu. Tímto „pokřiveným“ projevem se chová k živé i neživé přírodě a neuvědomuje si, že tím trpí celá lidská společnost.

Čím je láska na vyšší úrovni, viz již vzpomenutý výrok sv. Pavla ke Korintským, tím skýtá větší radost a poskytuje duchovní naplnění života, zbaveného nepotřebných materiálních zájmů. Je pojátkem lidských srdcí, bez ohledu na to, na jaké mravní nebo duchovní úrovni se příslušný člověk nachází. To by si měli uvědomovat lidé s negativním osobním projevem, kteří ve svém okolí způsobují jiným nepříjemnosti.

Bůh stvořil člověka dechem své lásky a určitě nastane na Zemi doba (zřejmě dost dlouhá), kdy si lidstvo uvědomí, že uplatnění zákona lásky v životě člověka patří k nejvyšším mravním hodnotám a projevům.

Ctností člověka, jako lásky, je i pilířem křesťanského způsobu života, které jsou součástí učení Ježíše. V ní jsme byli vychovávaní a dobře ji známe. Je součástí výchovných zvyklostí a ovlivňovaly i světské zákonodárství, zejména evropských národů.

Snaha uplatňovat takovéto vznešené ctnosti však vyžaduje velké úsilí, co do velikosti až oběti. Ale lidem v dnešní společnosti to nemá

mnohokrát ani kdo připomínat, že je to jejich povinnost, že mnohé projevy chování nejsou na jejich úrovni vzdělanosti a postavení, které ve společnosti zastupují, viz např. zpronevěry a korupce na nejvyšších kulturních a politických místech. A to jsou lidé mnohokrát s vysokoškolským vzděláním, což vyvolává ostrou kritiku „obyčejných“ lidí, kteří poctivě pracují.

Žít tedy podle zásad obyčejné lidské lásky by nemělo být žádnou obětí, zvláště ne pro věřícího, ale milou povinností a radostí. Každý kdo podle takovýchto zásad žije, může potvrdit, že mu tato cesta život naplňuje smyslem. Navíc nábožensky a duchovně založený člověk je přesvědčen, že je to vklad do jeho osobní budoucnosti. Musíme si dále uvědomit, že projevy lásky nám usnadňují život na této planetě, na které máme prožít život a kde musíme překonávat překážky spojené s úžasnou složitostí života jak biologického (starost o naše tělo a jeho nemoci), tak sociálního (zařazení do společnosti a existenčních záležitostí). Při překonávání překážek, které se nám mnohokrát postaví do cesty, ani nevnímáme, že život může být „fantastický“ a že naše Země je krásná. Ne svět je špatný, ale některé činy některých lidských bytostí, které nerespektují svým egoismem zájmy jiných. Uplatňují násilím hraničícím až s vraždami své negativní zájmy, a to i přesto, že se hlásí k nějaké ideji, jejíž náplní je láska.

Království Boží není mimo nás, je to pojem duchovní, ne prostorový. Je mezi námi a v nás, je jenom v nás utlumené a můžeme ho kdykoliv projevit. Klíčem k jeho „otevření“ je právě láska.

Láska je mostem, který spojuje lidská srdce, podobně jako zrnka písku spojuje vápno nebo cement, ale lidská láska člověka spojuje i s jeho okolím, s celou živou i neživou přírodou, ve které se projevuje láska stvořitel

ká, která byla „přenesena“ do našich srdcí. Proto je naší milou povinností ji v našem každodenním životě realizovat.

Uherský Ostroh, 12. 12. 2015

Flower heart (Srdce z květů)

Daniel Drápal
Slepé uličky

Před silvestrovskými událostmi v evropských velkoměstech bylo stále ještě mnoho lidí přesvědčeno, že migrační příval se „dá zvládnout“. Obávám se, že nyní těchto lidí rychle ubývá. Tento článek ovšem nechce být výkřikem typu „vidíte, já jsem to říkal už dávno“. Je ale určitým postesknutím nad tím, jak někteří lidé k migrační krizi přistupují, a je čímsi jako „756. vážným varováním“.

I v současné době můžete v médiích číst nebo slyšet názory „ekonomických expertů“ o tom, že migranty potřebujeme, protože vzhledem k demografické krizi budeme mít málo pracovníků. Nijak nezpochybňuji kvalifikaci zmíněných expertů v otázkách čistě ekonomických, považuji ale za zarážející, jak někteří z nich dokáží o migraci uvažovat jaksi abstraktně, bez jakéhokoli braní v úvahu, jak se tito lidé chovají, co od své nové vlasti očekávají, a jsou-li skutečně zaměstnatelní.

Snažím se sledovat různé sociologické výzkumy a statistiky, nicméně data, na která jsem narazil, jsou značně rozporná, a tudíž bych za žádné z nich nemohl dát ruku do ohně. Proto ani neuvádím zdroje. Ve zprávě z jedné skandinávské země jsem se dočetl, že 40 % migrantů je dlouhodobě nezaměstnatelných. Z jiné země přišla zpráva od organizace zaměstnavatelů, že jsou schopni zaměstnat více méně ihned sto tisíc migrantů. Jakási statistika uváděla, že než se průměrný migrant zapojí do běžného pracovního procesu, uplyne sedm let – po tuto dobu je daný migrant na sociálních dávkách. Na nějaké statistiky za celou EU jsem nenarazil a možná ani neexistují. Když ale slyším ekonomické experty mluvit o tom, jak je migrace výhodná, aniž berou v potaz, jak migrační vlna mění atmosféru v hostitelských zemích, nestačím se divit.

Ještě jsem neslyšel, že by se některý z těchto expertů vyjádřil k otázce, jak je možné, že potřebujeme migranty, aby zaplnili pracovní místa, když v jižních zemích EU dosahuje nezaměstnanost až pětadvaceti procent, u mladých lidí pak až padesáti. A máme přece „volný pohyb osob“ a lidé se mohou stěhovat za prací. Nebo snad ne?

Dále: Mnozí politici, včetně Angely Merkelové, neustále opakují, že migranti, kteří se budou v zemích, které je přijaly, dopouštět trestných činů, budou – podobně jako čistě ekonomičtí migranti – vraceni do své původní vlasti. Ovšem takové země jako Libye, odkud přicházejí desetitisíce migrantů, se jasně vyjádřily, že nikoho z těchto lidí zpátky nepřijmou. A zatím jsme také neslyšeli o tom, že by někdo z těchto lidí byl skutečně

vrácen – s výjimkou migrantů z balkánských zemí (Bosna a Hercegovina, Kosovo, Albánie a Černá Hora), což je skutečně poněkud jiný případ, neboť migrantům v těchto zemích v drtivé většině případů smrt nehrozí a v naprosté většině případů jim nehrozí ani politické pronásledování. Migranti, kteří se sice po spáchání nějakého deliktu dozvědí, že jim nebude uděleno povolení k trvalému pobytu, zůstávají v zemích, kde se trestného činu dopustili, a pokud vím, zatím slova politiků o tom, že budou někam vráceni, nejsou ničím víc než planými hrozbami.

Stále více se ukazuje, jak klíčovým a vážným problémem bylo, že migrantům bylo dovoleno cestovat přes mnoho evropských států bez platných – nebo pravých – cestovních dokladů. Případy ze silvestrovské noci například v Kolíně nad Rýnem, kde pachatelé roztrhali před svědky svůj provizorní doklad o povolení k pobytu s tím, že si zítra klidně opatří jiný, jsou skutečně výmluvné. První krok do nové evropské vlasti byl nelegální, často založený na podvodu. Migranti signálu dobře porozuměli: S dodržováním zákonnosti v nové vlasti to nebude tak horké. A chovají se podle toho.

Mohli by si to, co si dovoľovali o silvestrovské noci, dovolit i ve své původní vlasti? Samozřejmě, že nikoli. Tam by si ovšem zase ženy bez doprovodu muže nemohly dovolit brouzdat se půlnočními ulicemi.

To, co se stalo o silvestrovské noci v Německu, je velice nebezpečné. Nemám ale teď na mysli okrádání a osahávání žen. Mám na mysli skutečnost, že policie plný rozsah silvestrovského dění přiznala až čtvrtý den. A některá média, např. televizní stanice ZDF, se už omluvila za to, že o událostech dlouho mlčela.

Proč je to tak nebezpečné? Protože nechtěným a neblahým důsledkem bude, že lidé budou více sledovat zprávy na sociálních sítích a různých internetových serverech. Tam se o těchto a podobných událostech dozvědí hned, ovšem mívá to dvě vady na kráse: Informace jsou často nepřesné a zkreslené, i když obsahují určité pravdivé jádro, a posluchač či čtenář je dostane zpravidla s nějakým peprným komentářem... V minulosti jsem vícekrát varoval před tím, aby lidé více věřili různým pochybným informačním serverům než „oficiálním“ médiím, která publikují ověřené zprávy. Ovšem jakmile veřejnost nabude dojmu, že oficiální média chtějí něco zamlčet, je jejich osud zpečetěn. Pak bude platit, že čím více informačních technologií budeme mít, tím budou informace, kterým popřáváme pozornost, méně spolehlivé.

V této souvislosti chci upozornit na to, že jsme na tom v České republice nyní mnohem lépe, než je tomu v Německu, ve Švédsku nebo

v Británii. Zdá se mi, že vnitřní cenzura v těchto zemích je na “vysoké úrovni”.

Konečně chci upozornit na to, že bez ohledu na kulturní a náboženské rozdíly – je v zemích, které přijímají migranty, zaděláno na problém už jen kvůli faktu, že do těchto zemí přichází vysoký podíl mladých mužů (statistiky se liší, zřejmě podle zadavatele průzkumů a uvádějí 60 až 80 %). Jakmile se nějaká země či komunita dostane do bodu, kdy na 115 mužů připadá pouze 100 žen, vznikají obrovské problémy; jakmile dosáhne hodnoty 123 mužů na 100 žen, společnost se začíná rozpadat. O těch „obrovských problémech“ vědí své v Číně a v Indii; kdybychom tomu věnovali více pozornosti, mohli bychom se z těchto zemí poučit. Pouze nás to zatím nezajímalo, protože zatím to náš problém nebyl. V Číně ty problémy nejsou tolik patrné navenek, alespoň vnějším pozorovatelům ne, protože tam není ani demokracie, ani svoboda tisku. V Indii je tomu jinak a v posledních letech otřásl celým světem děsivé případy znásilňování žen skupinami mužů. Přesto, že mnoho mužů bylo za znásilnění odsouzeno k smrti, problém přetrvává.

Moji kritici se na mě zlobí, když říkám, že mnohé problémy nejsou věcí předsudků, ale věcí statistiky. Toto je jeden z nich.

Celá řada lidí před migrační vlnou varovala s dvou- i víceletým předstihem. Před problémem s převahou mužů sociologové vědí; tento fenomén je i dostatečně statisticky prozkoumán. Nicméně mnozí evropští politici budou opět “šokováni“, až se tento problém projeví ještě rasantněji, než to bylo o minulém silvestru.

Ostatně... jen si to představte: Po dlouhé pouti má člověk svou postel, dostane najíst, má slušné kapesné... a spoustu volného času. Pracovat nemůže, ani kdyby chtěl. Divíte se, že mnozí mladí muži, na vrcholu svých sil, začnou „zlobit“?

Na závěr bych chtěl čtenáře ujistit, že na rozdíl třeba od slovenského premiéra Fica nejsem zastáncem totální stopky přijímání lidí z Blízkého východu. Tvrdím však, že abychom mohli tyto lidi do našich společností integrovat, museli bychom některým problémům předcházet – a jsem si jist, že je to možné. Pravda, Evropa by asi nezvládla dva miliony migrantů ročně. Pokud by se ale vlády evropských států rozhodly pomáhat těm nejpotřebnějším a nastavily jasná pravidla, dalo by se udělat hodně dobrého.

9. ledna 2016

Článek uveřejňujeme s laskavým souhlasem autora.

Publikováno na <http://dan-drapal.cz>

Kterak nenapsat recenzi

Přišel Dan na Staňkovu se svou nově vydanou knížkou – už třetí (první byla Kontrolor humoru, Tišnov: Sursum 2008, druhá Svět tvoření, Tišnov: Sursum 2012). „Napíšeš ti na ni recenzi do Poutníka“, říkám neuváženě, Pak doma čtu, uvažuji a dochází mi: „Aha, ono to napsat vlastně nejde.“ Povídky? Scifi? Chasidská vyprávění? Humor? Filosofické eseje? Nic z toho tak zcela. Nepopíšeš, nepojmenuješ, neuchopíš! Občasná švanda velmi veliká, o to větší, že ne permanentní ani plánovaná, struktura mnohá, velmi složitá, přesto sdělná, neboť prožívaná. Žánr? Styl? Zařazení? Daniel Novotný, tak jak ho při jeho mládí už léta známe. Expert na současného Golema -počítače (obor ten snad zdědil po praprapraprapředkovi zvučného jména). Umělá inteligence vyžaduje jako Golem inteligenci zcela přirozenou, láskyplně lidskou. Bez ní se totiž žádný Golem pro dobro azurového světa nepohne, jen paseku nadělá. Takových by bylo!

Dále ke zvládání případných, do mysli lehce se vkrádajících omylů, slouží Danovi věda budoucnosti, totiž Danyho informystika, již dnes nepostradatelná vědní disciplína. Které že dva obory spojuje v celek jediný, napovídá sám název, přičemž zárodečné „m“ si úsporně půjčují obě složky názvu a tvrdé „y“ se vyslovuje náležitě tvrdě, avšak s patričným důrazem na dobro věci samé. Stejně tak přes virtualitu počítačového světa a umělohmotnost městského prostředí Danyho dětství, raného mládí i současnosti, svítí sluníčko do azurového světa našeho teď a a tady na láskyplného člověka, který někdy těžce poznává, že azurový svět Země není bez dobra a beze smyslu.

Inu, je velmi přínosné si tuto nevelkou knížku přečíst. Samotná četba mnoho času nezabere, za to dlouho a dlouho v mysli a srdci cosi podstatného zanechá. Přinášíme tři ukázky.

Daniel Novotný

Azurový svět

Šel jsem takhle jednou cestou z práce, zamračený z toho, jaká byla v autobuse tlačénice. Vtom jsem potkal Ferdu. „Zdar, jak žiješ?“ zeptal se. „Ále, ani se neptej.“ mávnul jsem rukou a potácel se dále k domovu. Kousek před domem jsem si sednul na lavičku v parčíku a čučel do blba. Ach jo, zatra práce, zítra zase vstávám brzo ...

Náhle jsem uslyšel tajemný zvuk, asi něco jako DZZZZOOOOIINNNGGG, v blízkosti jednoho keře.

K mému úžasu keř obklopila mlha, která stále houstla. Nakonec ztuhla do podoby jakéhosi chlápka.

Chlápek byl pobledlý, vyhublý, místo šatů špinavé cáry. Také byl částečně průsvitný ... co se to k čertu děje?

Chlápek se začal rozhlížet kolem sebe, každý detail parčíku studoval očima, v nichž plál úžas, ale nejčastěji obracel oči k obloze. Také si cosi mumlal.

„Azurový ... azurový ... ty barvy ... ten vzduch ... ó Bohové ... to musí být ... Azurový ... zkusím to"

Průhledný houmlesák se obrátil ke mně a pozdravil mě „Dobrý den."

„Dobrý den," odpověděl jsem „kdo jste a co tu pohledáváte?"

„Víte ... u nás, v našem světě ... jsem udělal velkou službu jednomu mágovi a on mě poslal podívat se kam se v příštím životě dostanu."

„No, dostaneš se na Zemi. Smůla, co?"

„Jakápak smůla, pane, KAŽDÝ od nás se chce dostat na Azurový svět! Každý den nad vámi září plocha plná azurově modrého světla! Další legendy říkají, že v noci se vám zjevují žluté tečky na černém podkladě, je to tak? Příjemné odlehčení každý den a stopy hloubky nekonečna každou noc..."

„No fajn, no..."

„Vy jste legenda! Vždyť spoustu tvorů si myslí, že Azurový svět si vymysleli démoni za účelem mystifikace jiných bytostí. Já, když jsem slyšel, že lidé v Azurovém světě se zdraví *dobrý den* a ne *chcípni*, jsem si byl zcela jist, že jde o bajku ..."

Kolem projelo auto.

„Á, takže i tady vás honí řvoucí příšery. Škoda, ale i tak je to prostě ..."

„To byl automobil. Vyrobený lidmi. Dopravní prostředek."

„Další legenda pravdivá! No tohle! Slyšel jsem už něco o tom, že přírodní zákony Azurového světa fungují tak, že lidé na jejich základě mohou vytvářet neživé pomocníky, kteří jim slouží ..."

Ten tvor začal řídnout.

"promiňte, musím zpět, bylo to nádherné, ty barvy, ty chutě, ty vůně, po znovuzrození se vrátím ..."

DZOOIINNGG

Seděl jsem na lavičce, kroutil hlavou a přesvědčoval sám sebe, jestli to nebyl jen takovej divnej sen. Podíval jsem se kolem. Stará dobrá Země.

Daniel Novotný

...domů

Světlý si povzdechl. Procesí lidí, které dnes vyléčil, ho nezmohlo naopak, při každém léčení získal ze Zdroje další sílu. Co ho trápilo, bylo dění ve světě kolem. Zároveň s tím, co odhalil svoje schopnosti světu, odhalil je i ten druhý. Opačný. A jeho doménou byla destrukce: nejen fyzická, ale i subtilnější: pod jeho demagogiemi se kroutily systémy a měnily na svůj pravý opak. Jeho jednotky chodily chaotickým krajem konce věků a šířily zmatek. Zmatek, zmar a žal.

Někdo tu stál. Světlý zvedl hlavu, uviděl pyšného, tvrdě vyhlízejícího muže, který prostotou hlavního stanu Světlých očividně pohrdal. Muž podal Světlému svitek, otočil se a uháněl pryč. Světlý se chvíli soustředil a pak začal číst:

Potřebuju s Tebou nutně mluvit. Přijď sám do Země nikoho. Neboj se,

budu taky sám, neozbrojen. Je to důležité. Temný

Takže, Temný se chce sejít, aby to nebyla léčka. Světlý se podíval do budoucnosti a viděl tam úlevu. Mělo to být k dobrému. Takže tam půjde.

Světlý překvapivě pohlédl na postavu v temném rouchu. Toho muže znal - jako děti, ještě než odhalili svoje schopnosti, si nějakou dobu byli relativně blízcí.

„Víš, proč to všechno dělám?" začal Temný místo pozdravu „Přišel jsem na to. Přišel jsem na to, proč kopu kolem sebe."

„To mě zajímá," usmál se Světlý. Domníval se, že vyjednávání bude nějaká past, ale tady cítil upřímnost.

„Nechci ovládnout svět. Nechci ani zničit ty systémy a lidi, které nenávím. Uvědomil jsem si jedno: chci se vrátit domů, kámo. Chci se jenom vrátit domů."

„A kde je tvůj domov - tady to není, že?" Světlý se snažil vcítit. Vcítit se do svého protivníka.

„Ne... tady ne. Tady to žije, víš?" usmál se ironicky Temný.

„Žije... a co je na životu špatného?"

„Vůbec nic, samozřejmě. Ale na mě je to moc. Pořád se něco mění, pořád se něco nepředvídatelně větví, jinačí a seskupuje. Tam, odkud já pocházím je jasno. Jasně definovaná pravidla a struktury. Čistá logika."

„Ale ne život. Strnulost." pravil Světlý smutně.

„Život je pro ty, kteří ho snesou, víš? Já nechci žít, chci jen existovat. Jen existovat ve svém světě kde znám svá pravidla. Jen existovat u sebe doma. Sem se třeba dívat, víš ... ale nebýt tu. Je to na mě moc, proto kolem sebe kopu a ničím systémy. Proto."

„Aha ... a co chceš po mně? Ty chceš ..." pochopil Světlý.

„Propusť mne, pane. Nech mě odejít domů. Má vojska mají rozkaz rozpustit se. Celá struktura beze mne přejde na tvou stranu - jen ti mí věrní,

kterí patří do mého domova spolu se mnou se mě, pokud chtějí, chytí, a já je tam přenesu. Ale musím se napřed vzdát tobě - ale se slibem, že mě za to pustíš domů. Odpoutej moji duši, moje vědomí. To je jediné co chci. S tímto světem si dělej co chceš, já do něj nemám co mluvit."

Světlý přemýšlel. Vcítil se do duše té bytosti a ano, byla to nejlepší volba. Dal ruku na čelo Temného a začal zpívat. Zpíval o odpuštění a propuštění.

„PROPOUŠTÍM HO" ozval se z hůry hlas, na který všichni čekali.

Tělo bývalého Temného se sesulo k zemi. Jeho nehmotná podstata rychle, metodicky a logicky mířila tam, odkud pocházela. Nyní bude šťastný. Nyní budou šťastní oba. Nyní budou šťastní všichni.

Daniel Novotný

Impérium

Když se na nebi celého světa jednoho krásného dne objevily létající talíře, nikdo se ani moc nedivil: většina lidí viděla některý z populárních sci-fi filmů. Fanoušci filmů jako "Den nezávislosti" nebo "Mars útočí" též nebyli nijak zvlášť překvapeni, když dostaly světové vlády formou rádiové komunikace ve strojově syntetizované angličtině následující zprávu, která byla zároveň prostřednictvím WiFi signálu odeslána e-mailem příslušným vládám:

Obyvatelé planety Země! Otevírá se vám skvělá příležitost být jednou z kolonií Galaktického impéria. Jakékoli vaše snahy bránit se tomuto faktu budou považovány za akt agrese podle paragrafu 128726 zákona 678C97U Galaktického práva.

Invaze vetřelců! Spojené státy, Evropská unie a Čína okamžitě vytvořily komisi, která se měla případem zabývat. Jak bojovat proti civilizaci, jejíž technologie dokáže překonat vesmírné vzdálenosti v rozsahu celé naší galaxie? Nakonec se tyto státy dohodly poslat několik bezpilotních bojových letounů. Ty byly ihned rozstříleny salvou něčeho, co připomínalo laserová děla a další den následovala druhá zpráva od mimo-zemských bytostí:

Incident 02a/7655446: občanské nepokoje v souvislosti s kolonizací planety Země výsostnými silami Galaktického impéria. Vzpoura byla pacifi-

kována. Ztráty na životech: 0 ztráty na majetku 92838902 standardních kreditů. Tato částka bude uhrazena Organizací spojených národů planety Země. Zároveň Impérium stanovuje pokutu ve výši 92838902 galaktických kreditů za občanskou neposlušnost, v souladu s vyhláškou 58968 zákona 17HN6765 Galaktického práva. Protože celková suma po odpočtu pokuty je rovna nule, nebude v zájmu efektivity uskutečněna žádná finanční transakce.

Nechat si své vojáky rozstřílet laserem nebylo v zájmu pozemských států. Ale vzdát se bez boje? Pozemské parlamenty -ať již v jednotlivých zemích, tak na evropské a světové úrovni- se začaly hádat, co s danou situací dělat. Než někdo zareagoval, před budovu OSN přistála jakási malá černá krychlička a přišla třetí zpráva:

Zpráva o dokončení kolonizace: Kolonizační flotila Impéria stačila vyhodnotit celkový stav: počet obyvatel, nerostné zdroje, kvalitu biomasy a potenciál růstu planety Země. Země se nyní pokládá za kolonii 39867C Galaktického impéria. Tento identifikátor si zapamatujte pro pozdější referenci při styku s úřady Impéria. Místodržitelské vlády jsou povinny jednou za deset standardních časových jednotek, což odpovídá 5.78985 oběhům planety Země okolo hvězdy Sol, vyplnit formulář o počtu obyvatel, nerostných zdrojích, kvalitě biomasy a potenciálu růstu planety Země. Formulář přiložen. Komunikace pomocí standardní komunikační jednotky 8589ET6, která je konfigurována na příjem signálu ve formátu komunikačních technologií dominantních na planetě Zemi. Komunikační jednotka je zapůjčená, její ztráta či zničení se platí pokutou v ceně 5000 standardních kreditů podle vyhlášky 589689Y Galaktického práva. Místodržitelstvími vládami Galaktického impéria se podle zákona 78866H Galaktického práva stávají současné vlády planety Země.

K e-mailové formě zprávy byl skutečně přiložen formulář: přesněji řečeno, tabulka v Excelu obsahující políčka, které měli pozemšťané vyplnit.

Za čtrnáct dní se lodě vzdálily. Kromě toho, že každých pět let vlády Země odeslaly zprávu pomocí černé krabičky, která se pro pozemské technologie tvářila jako klasický WiFi router, nebylo nijak poznat, že je Země nyní kolonií Galaktického impéria

Včera, dnes, zítra – žijme! I.

Tím „Včera, dnes, zítra...“ samozřejmě mějme na mysli „V minulosti, v současnosti, v budoucnosti...“

Antičtí Římané říkali „*Carpe diem*“ = „*Trhej den*“, volně přeloženo *Užívej dne*, což bylo myšleno: užívej si života *dnes* po své libovůli bez ohledu na to, co bude *zítra* (=v budoucnu), příp. bez ohledu na to, co by nás mohlo, resp. mělo, poučit z minulosti, užívej si života dle své okamžité chuti, pro své okamžité, mnohdy chvilkové, potěšení, požitky bez uvažování o možných následcích, bez uvažování o tom, co neblahého to může způsobit tobě či jiným v budoucnu, ba i hned bezprostředně následně. A pod tímto heslem se zúčastňovali divokých orgií, i utráceli (*dnes*) více, než na co měli, bez uvažování jak (a za co) budou žít *zítra*, ...

A i mnozí naši současní občané žijí obdobně: Když dostanou výplatu (resp. „sociálku“ ...), jdou ještě *dnes* nakupovat drahé výrobky (z nichž i značnou část vyhodí, protože se neumějí chovat hospodárně) i jinak si užívat (v horším případě jdou do herny) a druhý den jdou prosit o „půjčku“ (nevratnou!) s tím, že „nemají pro děti na snídani“, ... A kdo jim nepůjčí („pro děti“!) je pro ně špatný člověk! Obzvl. když zjistí, že dotyčný skutečně má peníze (a to byť proto, že neutrácel zbytečně tak jako oni, ač měl třeba i menší příjem, než oni). Mnozí (mnohdy cítící po víně) přímo otevřeně žebrají: „Nemáš nějaký drobas?“, nebo: „Nutně potřebuji na vlak.“ nebo: „Prosím o dvacku, na jídlo.“ - a když jim dáte jídlo, zatváří se kysele a za rohem ho hodí na zem, v lepším případě do koše. A pozor na místa přezdívaná „Bronx“, jako v Brně ulice Bratislavská, Cejl, Tkalcovská, Francouzská, Vranovská, ..., kde vás pán požádá „rozměnit na telefon“, a když vytáhnete peněženku, vytrhne vám ji z ruky a uteče, nebo tam ochotně převedou přes silnici, při čemž převáděnému zmizne peněženka, také tam přepadají dětské gangy mnohdy posílané rodiči (děti do 14 let nejsou trestně odpovědné - již se projednává v parlamentu návrh na snížení této hranice trestní odpovědnosti), ...

Líbí se mi moudrý výrok naší známé spisovatelky Boženy Němcové (byť její způsob života považuji za problematický a různými osobami zcela odlišně hodnocený - velmi kladně jako sebeobětování se až i zcela záporně ...): „*Co bylo, bylo, zapomeňme, co bude, na tom záleží.*“ Souhlasil bych se *zapomenutím* v tom smyslu, abychom někomu neustále nevyčítali, čeho se (vůči nám) dopustil. /Ostatně *nutnost odpustit* zdůrazňuje většina náboženství, např. věřící žid má povinnost odpustit nejpozději na Jom Kipur (= Den smíření, který nastává 10. den židovského nového

roku). Ale rozhodně bychom si z minulosti měli vzít poučení pro budoucnost, analyzovat co jsme v minulosti udělali dobře a hlavně co špatně i co mohli udělat alespoň o něco lépe a přemýšleli jak lépe, ... A hlavně podle tohoto poučení se zachovali vhodně pro to „*co bude*“ ...

V tomto smyslu nám také radí moudro = známé přísloví: „**Moudrý člověk se poučí i z chyb jiných, hlupák ani z vlastních.**“ (Jakýkoliv komentář zbytečný.)

Mnoho filosofů a jiných významných osob propaguje, příp. mnohá přísloví či moudra nabádají, že každý člověk by měl za svého života vykonat něco záslužného, něco co by zachoval po sobě jako přínos pro budoucí generace, příp. co by bylo připomínkou na něho, aby svůj život neprožil zbytečně, ... Někdo i říká: v čem by zůstal žít mezi námi, či dokonce věčně, ...

Tak např. jedno arabské přísloví říká: „**Každý muž má zasadit strom, postavit dům a zplodit syna.**“ A zřejmě se rozumí, že v uvedeném pořadí. U nás dnes se to zpravidla děje spíše v opačném pořadí: mladí lidé nejprve zplodí potomka či potomky, pak shánějí nějaké bydlení (často „zůstanou na krku“ rodičům) a když jim to vyjde (často až „na stará kolena“), tak si třeba pořídí zahrádku a snad i zasadí nějaký ten strom.

Jeden z mých nedostižných vzorů - především pro své filosofické názory a mimořádnou aktivitu a schopnosti je Leonardo da VINCI. (Jeho současníci popsali svou návštěvu u něho v atelieru a jeho schopnost vykonávat několik činností současně: Vinci je uvítal a hovořil s nimi a odpovídal na jejich dotazy a současně vykonával několik dalších činností: sám maloval, sledoval činnost svých žáků a opravoval je a diktoval dopis pisaři.) Vinci kritizoval neaktivitu většiny lidí s tím, že většina lidí po sobě nezanechá na světě žádný kladný odkaz.

Jiným mým nedostižným vzorem je Evariste GALOIS /čti galua/, bouřlivák žijící v Paříži v době Velké francouzské revoluce, kdy bojoval na barikádách, byl pak vězněn a ve vězení psal odbornou práci. Za svůj krátký život, nedožitých 21 let, zanechal obrovské matematické vědecké dílo jako málokterý jiný člověk-vědec za dlouhý život. Jmenujme aspoň *galoisovy korespondence* (nikoli dopisy!, ale určitá zobrazení /přiřazení/), *galoisova pole* (nikoli pozemky!, ale určité algebraické struktury). Když po souboji umíral, nechal si do smrtelné postele přinést psací potřeby, aby sepsal své odborné myšlenky - náměty dokud mu síly sloužily, aby je jiní mohli po jeho smrti rozpracovat a nebyly ztraceny pro budoucí generace.

Sám jsem sice hrdý na několik mých odborných výsledků opublikovaných u nás i v cizině, ale mnohdy si v duchu nadávám, že mnoho času

jsem „probendil“ a některé náměty-myšlenky nerozpracoval nebo nepublikoval zavčas a už to, bohužel, nezvládnou nebo nestihnou do konce svého života. Toto uvádím hlavně proto, abych varoval jiné, aby se nedopustili téže chyby, které by v pozdějším věku litovali. „Čas je drahý“ (rozuměj: cenný) a je třeba se naučit ho dobře využívat a neztrácet ho malichernostmi.

Mnozí učitelé duchovního života, např. i prof. Karel **MAKOŇ** (matematik), říkali: „Žij přítomností a co děláš teď, dělej důkladně!“. Neboli: chce to naučit se, a umět, **soustředit se** na právě vykonávanou činnost a snažit se ji dělat (a i ji skutečně dělat) **co nejdokonaleji**. I když (a přiznávám to jako jednu z mých dalších chyb) naopak nepřehánět snahu o dokonalost na úkor neúměrné spotřeby času a pak toho mnoho nestihnout vykonat, nemít pak dost času na jiné, též důležité, úkoly. (Je to tzv. precisionismus považovaný i za duševní poruchu.)

Můj hloubavý přítel Konstantin měl zásadu: Na každý den si dát jen jeden úkol, ale ten vykonat. A skutečně se mu to převážně dařilo a žil v klidu bez zbytečného stresu. Mnozí lidé dělají tu chybu, že si dají na den mnoho úkolů a to tolik, že by při rozumné úvaze přišli na to, že jejich splnění za 24 hodin je nemožné; samozřejmě je pak nesplní a z toho důvodu převážně žijí ve stresu (který zpravidla má na ně nepříznivé zdravotní důsledky, které je brzdí v další práci). Domnívám se, že je rozumné něco mezi tím. Snad optimální je (jak se doporučuje na různých manažérských školeních) dáti si sice více úkolů, ale roztřídit je na krátkodobé a dlouhodobé, a naplánovat si, v jakých (rozumných) termínech by je měli splnit, a plnit je v klidu postupně a tento plán dle situace aktualizovat.

S tím vlastně určitým způsobem souvisí i to, co již „staří Latiníci“, tedy antičtí Římané, říkali: „*Sero venientibus ossa*“, doslovně česky *Pozdě přicházejícím kosti*, volně *Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí*. Dá se to vztáhnout i na to, že kdo dlouho otálí s vykonáním něčeho, dlouho a složitě se na to chystá, odkládá to na „zítra“, pak „zítra“ obtížně dělá to, co „včera“ mohl vykonat snadněji, případně nakonec to nestihne nebo mu ta možnost či příležitost uteče. (Např. jsem to poznal při snaze o výměnu bytu a dlouhém rozmýšlení co je výhodnější – ty výhodné možnosti nakonec „utekly“, totéž i při běžném nakupování, ...)

Z důvodů časových i místa v časopisu tímto končím, ale bude-li zájem, mohu v těchto úvahách ještě pokračovat v budoucnu.

PROGRAM NA MĚSÍC ÚNOR 2016

Úterý 17,30 – 18,30 hod.:

2.2., 9.2., 16.2., 23.2.: ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER (Změna vyhrazena, viz IT adr. níže.)

Středa 17 – 19 hod.:

3.2.: *RNDr. Milan Lustig:*

ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ A AUTOGENNÍ TRÉNINK

10.2.: SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM A MEDITACE

17.2.: *Ing. Zdeněk Josef Mihola:* ZÁKLADY AKUPRESURY II

24.2.: *Ivo Koukol:* SVÁTKY SLOVANSKÉHO ROKU - JARO

Pátek 17 – 19 hod.:

5.2.: *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná:* MÍR BLÍZKÝM a MÍR VZDÁLENÝM
...(shromáždění věnované vzpomínce na br. Bohumila Housera)

12.2.: *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, RNDr. Milan Lustig:* NEMLUVME O LÁSCE
aneb O POROZUMĚNÍ V DENNÍM ŽIVOTĚ

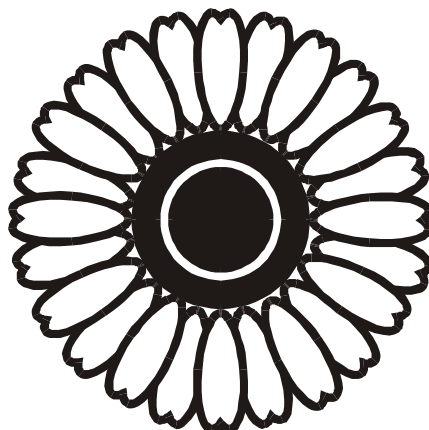
19.2.: *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná:* VÍME CO JE MODLITBA?

26.2.: PŘEDJARNÍ PEGÁSEK (večer autorského čtení)

Čtvrtek 18,30:

11.2.: Setkání skupiny ALLAN KARDEC:

téma: ZPŮSOB CHOVÁNÍ (přednes česky)

PROGRAM NA MĚSÍC BŘEZEN 2016

Úterý 17,30 – 18,30 hod.:

1.3., 8.2., 15.3., 22.3., 29.3.: ZPĚV DUCHOV-
NÍCH PÍSNÍ A MANTER (změna vyhrazena, viz internet. adresa níže)

Středy 17- 19 hod.:

2.3.: RNDr. Milan Lustig: Zdravotní cvičení a autogenní trénink
9.3.: SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM A MEDITACE
16.3.: Jarmila Plotěná, Milan Lustig: Zdravotní cvičení dle přání
23.3.: Ivo Koukol: STARÉ POVĚSTI ČESKÉ
30.3.: RNDr. Milan Lustig: ZVÍŘATA V MÉM ŽIVOTĚ (přednáška)

Pátky 17 – 19 hod.:

4.3.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: ČLOVĚK A JEHO VÍRA
11.3.: **VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ BRNĚNSKÉ OBCE začátek 16,00**
18.3.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná:
ČÍM JE PRO NÁS STROM? Malá stromová slavnost
25.3.: Michaela Záhorská: DOBROVOLNÍCI V IZRAELI. Večer vyprávění a
židovských písní

Čtvrtek 18,30:

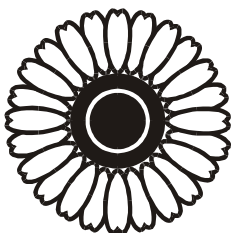
10.3.: Setkání skupiny ALLAN KARDEC: (přednes česky)

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s., 3. patro.

Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

VSTUP VOLNÝ

Další programy viz www.unitaria.cz / Brno

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,

Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Ivan Sommer, Ing. Pavel Sedlák

Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083